

G l a d.

Volk-glad! Izozad
dan, dva, se plazi potihem za tabo —
— Kako ti je brate? — Biló je bolj slabo! —
In tretji dan ti plane za vrat,
z nogami ti prsi in trebuh opaše
in jaše, jaše, jaše!

Brez svetega Duhá je strop . . .
Otrok — iz matere pojdeš v grob.
Kaj jočeš, Ana? — Kam, Andrej?
Nikar, ob pozni uri tej! —
Ha, šteje jih doma, cekine, šteje!
Daj, daj, — saj imaš! — za maše! —
Glad jaše, jaše, jaše!

In oče je prasec in mati je zver,
zakoljeta dete, prodasta hčer,
in fant tolovaje ima za pajdaše —
Glad jaše, jaše, jaše!

Za vsakim oglom, bled in suh —
oči kot oglje — potika se duh.
Vse več in več: — rodi jih mrak —
čuj žvižge, topòt ob trdi tlak!

Kdor vrata imaš, obrni ključ,
 zapri klavir, upihni luč —
 Bog čuvaj hiše vaše!
 Glad jaše, jaše, jaše!

Ga vidiš, rabelj? Oko v oko?
 Pomeri dobro, zamahni krepko!
 Tu, tu mi sedi in me jaše,
 o, jaše, jaše . . .

Oton Zupančič.

13. XII. 1908.

Desetniki.

Na licih srečo, v srcu smrt,
 na ustnih smeh in v duši srd,
 pogled — želja do samih zvezd,
 za čelom — beda, žar, bolest, —
 oj, koliko jih takšnih gre!

Brez sveč, češčenihsimarij,
 ob cesti, v šumi, pod vozmi,
 na temnih svislih vrv za vrat,
 z nabrežja reke v kalni hlad —
 oj, koliko jih hodi spat!

In takšnih, ki jih sprejme prst
 brez ros oči, brez žalnih vrst . . .
 Nad grobom moli dežev šum:
 „Proklel mu Bog je grešni um . . .“
 Oni pa se režé na dnu . . .

A kdor to ve, njegov smehljaj
 boli, njemu je mrkel maj,
 on sliši z vej vse polno prič
 in gre, pod noč, za prazen nič,
 in kjer umolkne, zamolči —
 ej bogme! — žalostnih reči . . .

Vladimir Levstik.